

Har Sløjden Betydning for den kvindelige Ungdoms Opdragelse?

I Anledning af Redaktionens Anmærkning i Bladets Januar-Nummer vedrørende fattige Pigebørns Undervisning i Sløjde, vil jeg gerne udbede mig Plads for nogle Linier.

Det fremgaar heraf, at disse Pigebørn dels ikke skulde have Tid til, dels heller ikke i nogen særlig Grad behøve denne Undervisning, i hvert Fald ikke tilnærmelsesvis i den Grad, som Døtre af mere velstillede Forældre.

Det samme, som gælder for mange fattige Pigebørn, at de har „et Sted at gaa“, gælder til en vis Grad om Drengene, der ofte maa „gaa i Byen“, og dog har Erfaringen vist, at der er mere end rigelig Tilstrømning til Sløjde- og Husfidsskolerne. Men selv om Piger er noget uheldigere stillede end Drengene i denne Retning, kan man dog ikke godt tænke sig andet, end at i hvert Fald de fleste Børn vilde kunne faa ca. 4 Timer tilovers om Ugen til en Undervisning, hvis Nytte var Forældrene indlysende, eller kunde gøres dem indlysende, ved Siden af, at den var en Adspredelse for Børnene, thi det maa stadig ikke glemmes, at Sløjde er en Fornøjelse for Børnene og ikke et nyt og kedsommeligt Pligtarbejde, som man tilfører dem, og at den særlig er en Fornøjelse for de fattige Børn, som kun har Adgang til faa Adspredelser, og — det er som bekendt Lysten, der driver Værket.

Om end det at gaa tilhaande et Sted i den opvoksende Alder kan have sin Betydning for den vordende Tjenestepiges praktiske Udvikling, saa tror jeg dog at kunne fastholde, at det langt fra kan erstatte den Udvikling, som den pædagogisk tilrettelagte Haandgerning giver, der danner og udvikler paa en langt mere alsidig Maade. Man behøver f. Eks. blot at regne med den Haandfærdighed, som Sløjden udvikler. Hvor ofte hører man ikke Hnsmødre beklage sig over, at Hænderne sidder forkert paa Tjenestepigerne, at den og den tager kejtet paa alt. Men dette er ikke noget, hvorpaa der ikke kan raades Bod. Erfaringen viser, at selv de Elever, som er mest kejtete til at begynde med, i de aller fleste Tilfælde kan blive meget flinke til at bruge deres Hænder, naar de kun lærer det gennem det metodisk ordnede Arbejde.

Men sandsynligvis vil ikke alle Pigebørn af Arbejderklassen fremdeles blive Tjenestepiger, som nu er Skik. Mange vil antagelig blive Haandværkere og lignende, som den heldigere stillede Klasses Døtre allerede nu bliver Lærere, Læger, Sygeplejersker, Farmaceuter og saa fremdeles.

Her frembyder Sløjden igen den Fordel, at den oplyser